

Záhada Varuny

1. kapitola - Nevítaná

Žiarivé slnko ožarovalo bujné údolie plné zelene a živočíchov. Nádherné počasie prinútilo mnoho zvierat vyliezť z nôr a len tak sa vyhrievať na slnku. Vysoké stromy s hustými korunami stáli snád' všade a na miestach, kde nestáli rástol iný krík, či mnoho bylín.

Navôkol veľkého údolia sa rozprestieral nehostinný prales a na jednom z okrajov stáli ruiny chrámu bohyně Kalí. Taký veľkolepý a len nepatrne odhalený, skrývajúci obrovské tajomstvá čakajúce na odhalenie. Taký bol chrám. Celý z čierneho kameňa, na niektorých miestach po jeho stenách stekal masívny vodopád. Ten ústil do veľkého jazera pod chrámom. Takmer na každom mieste pri stenách chrámu sa po ňom ťahali plazivé rastliny, ktoré sa vytiahli až na vrch veľkých stĺpov podopierajúcich výklenky chrámu.

Vchod chrámu tvorili obrovské vráta napevno uzavreté a ošľahané vetrom a zašpinené blatom. K vchodu viedlo nie veľmi veľké schodisko s dreveným, veľmi poškodeným zábradlím. Taktiež po schodoch sa ťahali plazivé rastliny, ktorých korene boli niekde pod hladinou jazera.

Na jednom z výklenkov veľkého chrámu sedela osoba. Mala hnedé maskáčové šortky a zelenomodrasté tričko bez rukávov. Na nohách mala vysoké kožené topánky, z ktorých jej vytŕčali biele trochu ušpinené ponožky. Na rukách mala kožené bezprsté rukavice. Hnedé dlhé vlasy, zopnuté do vrkoča jej viali vo vetre. Snád' vám netreba predstavovať Laru Croft, legendárnu archeologičku z Anglicka, ktorá odhalila toľko hrobiek, že na ich spočítanie by vám nestačili prsty troch rúk.

Spokojne hľadela na výhľad, ktorý sa jej ponúkal a s údivom hľadela na krásu pod výklenkom na ktorom sedela. Vedľa seba mala položený svoj verný arzenál – dve deväťmilimetrové pištole. Na slnku sa jej nádherne leskli – bolo vidno, že sa o nich Lara stará. Na opasku mala pripnutý hák s dlhým lanom, ktorý bol pre ňu veľmi dobrý pomocník. Na opasku taktiež nechýbal ďalekohľad a na chrbte maličký batôžtek hnedej farby. Kompas schovaný v batôžteku je samozrejmosťou.

Lara hľadela na jazero pod sebou, kde plávali tri obrovské krokodíly a niekoľko menších rýb. „Neznášam krokodíly,“ povedala trochu potichu a vzala zbrane zastrkujúc si ich na svoje miesto, na obe vonkajšie strany stehien.

„Sú rovnako odporné ako tie dinosaury kedysi v Stratenom údolí.“

„Lenže to sme ťa ešte nepoznali, Lara,“ ozval sa jej priateľ a radca Zip, ktorý bol na linke jej headsetu.

„Viem, Zip. Jednoducho je to tak. Neznášam ich a preto sa im aspoň vyhnem, nechcem na nich plytvať svoje náboje.“

Ladným skokom zoskočila na kameň pod sebou a z neho na schodisko vedúce ku dverám. Naozaj boli dosť veľké, dvakrát väčšie než Lara a niekoľkokrát hrubšie.

„Otázka je jednoduchá. Ako ich otvoriť?“

„Ja neviem, Lara. Ty si archeologička. Alister ešte nedorazil?“

„Ja len uvažujem nahlas, Zip. Po Alisterovi niet stopy. Zrejme niekde zablúdil a teraz čaká na moju pomoc.“

„Je to dosť možné. Ved' ho poznáš. Chlapík síce fajn, no jeho fyzická kondícia a vytrvalosť je nulová.“

„Aspoň v niečom si lepší, však Zip?“

Chvíľu sa medzi nimi rozhostilo ticho. Lara si prezerala dvere a potichu lúštila symboly na bráne, ktorá ju delila od starodávneho tajomstva indickej kultúry.

Vtedy sa džungľou ozval akýsi zvuk. Znel akoby niekto sekal okolitú zeleň, ktorá mu stála v ceste mačetou. Lara sa inštinktívne schovala a počúvala blížiaci sa zvuk. Ten vychádzal odniekiaľ z hustej vegetácie pred vchodom. Hlasitosť zvuku sa zvyšovala, až nakoniec z hustého porastu vyšiel akýsi neznámy chlap. Za sebou mal niekoľko svojich poskokov, pričom každý z nich držal v rukách mocnú brokovnicu. Vodca týchto chlapov držal v rukách akýsi záhadný artefakt. Vyzeral akoby ho práve vytiahol z nejakej hrobky. Celý od blata, len

na niektorých miestach očistený. Tvarom pripomínal mincu. No niekoľkokrát väčšiu londýnsku mincu. Celý artefakt sa vošiel do chlapovej ruky. Bol zdobený červeným rubínom na prednej strane a okolo rubínu boli sústredené štyri zelené smaragdy naznačujúce svetové strany.

„Nájdite ju! Ona bude vedieť kade ďalej!“ zachrčal vodca a takmer všetci jeho poskoci si nabili brokovnice. So zbraňami sa blížili ku jazeru a nakoniec doňho vošli. Nevidia krokodílov o chvíľu zomrú medzi ich zubami.

„Pane! Čo s týmto?“ riekol jeden z tých, čo ostali pri vodcovi a hodil mu pod nohy chudého chlapíka v červenom tričku, s tmavými nohavicami.

„Čo s tebou, chlapče?“ spýtal sa chlapíka na zemi, „mohol by si mi povedať aspoň svoje meno, nemyslíš?“

Chlapík na zemi zdvihol tvár a vtedy Lara spoznala svojho priateľa Alistera Fletchera, ktorého tvár bola riadne zababraná.

„Alister Fletcher.“

„Tvoje meno mi nie je známe, chlapče! Máš jednoducho smolu. Odstreľte ho!“

Alister už-už šiel povedať niečo chlapovi, no prerušila ho krátka hlasná strelba z Lariných pištolí, ktorých náboje mierili na poskokov okolo chlapa.

„Miss Croft! Ste odvážna! Snáď nevidíte, že tu mám ochranku? Tamto vo vode sa blíži priamo k vám!“

„Nebola by som si taká istá, pán hrdlorez. Tieto vody obývajú nepríjemné stvorenia, ktoré sa volajú krokodíly.“

Vtom krokodíly zaútočili, ozývali sa výkriky vojakov-poskokov a nakoniec sa na hladine vznášali telá mŕtvych.

Chlap, zhrozený zo straty svojej ochranky.

„Netušil som, že ste taká dobrá v odhade terénu, slečna Croft!“ zakričal na ňu, „uvidíme, či budete vedieť okúsiť môj krásny granát,“ dodal, odistil granát a šmaril ho k Lare.

Na chvíľu sa čas akoby zastavil a Lara len tak-tak unikla výbuchu granátu a padaniu skál okolo, skokom do vody plnej krokodílov.

Otvorila oči. Ani sa poriadne nenadýchla a teraz musela čeliť štyrom krokodílom priamo pod hladinou.

Unáhlene vytiahla pištole a strieľajúc plávala dopredu, preč od krokodílov. Dvoch z nich trafila, veľmi krvácali a ich krv sa dostávala až k nej, priamo pred tvár. Musela vyjsť na breh, jednoducho sa musela nadýchnuť. Na poslednú chvíľu z dna vzala zabudnutú brokovnicu, venovala zopár ďalších nábojov kamarátom krokodílom a vyčerpaná sa vydriapala na breh, kde ostala ležať.

Po chvíli sa spamätala, pretože nepočula záhadného muža a ani Alistera. Zľakla sa, či ho len tak nezastrelil. Rýchlo sa postavila na nohy a videla, že chlap a ani Alister tam už nie sú. Jednoducho zmizli. No všimla si, že brána veľkého chrámu je rozpolená. Zrejme ju poškodil výbuch a teraz sa veľmi jednoducho dalo dostať dovnútra.

Tasiac zbrane sa rozbehla po schodoch a dlhým skokom sa dostala dovnútra chrámu. Nebola tam tma, ako očakávala. Namiesto toho strop chrámu obsahoval mnoho puklín a medzier, cez ktoré presvitalo slnečné svetlo. Všetky steny boli taktiež popraskané a lemovali ich vysoké stĺpy a podstavce so sochami divných stvorení – vyzerali ako tuční chlapíci s mečmi a prilbami. Taktiež mali na sebe zrejme ťažko prenikateľné brnenie.

Laru trochu striaslo, no stále kráčala so zbraňami v rukách dopredu. Trochu zrýchlila hlasno dýchajúc a bála sa, že ju začuje a zabije jej priateľa. Donútila sa potichu bežať, no stále ich nenachádzala.

Chrám bol tak nádherný. Prišla až do obrovskej, vysokej valcovitej budovy. Uprostred visel veľký výťah, vedľa ktorého stál ten chlap a Alister ležal v bezvedomí vo výťahu. Chlap čosi montoval vedľa výťahu a na zemi vedľa neho ležal plochý, kruhový artefakt.

Lara sa k nemu prikradla a pištoľ mu priložila k hlave.

„Príliš nepozorný, nezdá sa vám?“ prihovorila sa po chvíľke ticha, keď chlap zdvíhal ruky nad hlavu.

„Nie, len realista, slečna,“ povedal stále držiac ruky nad hlavou.

„Smiem vedieť aspoň vaše meno, ujo granát?!“ spýtala sa, sotila ho na zem, prekročila ho a nastúpila na výťah ku ležiacemu Alisterovi.

„Volám sa Johnattan Bartoli, miss Croft,“ riekol a čakal na jej reakciu.

„Fiama Nera?“

„Čosi, čo z nej ostalo. Snažíte sa objasniť záhadu Varuny, je tak Lara? Poviem vám len jedno. O to isté sa pokúšam aj ja.“

„Myslíte si, že s vami budem spolupracovať?“

„Nie, čakám spoluprácu od toho pod vami.“

„Alister vám nepomôže. Totiž pomáha len mne.“

„Je vaším majetkom?“

„Nie, len dobrý priateľ a ak máte s týmto faktom nejaký problém, tak si to vybavte s mojimi zbraňami!“

A namierila naňho zbraňami a držiak mu ich namierené na hlavu stlačila tlačidlo na výťahu. Pomaly stúpali a Lara si položila otázku, ako sa tu tento výťah dostal? Je ešte niekto v chráme? Má tu ten Bartoli pomocníka? Čo ak sú obaja nebezpeční a ona len vďaka svojej nepozornosti príde o Alistera?

Výťah zastavil. Z výťahu sa dalo celkom pohodlne prejsť na plošinu s vchodom do vrchnej časti chrámu. Nad ním sa nachádzala veľká hlava čohosi, čo ani trochu nepripomínalo človeka. Veľké kamenné oko uprostred tváre pôsobilo dojmom, že na vás stále pozerá. Nos, podobajúci sa skôr na štrbinu nad Larinou hlavou bol len niekoľko centimetrov pod okom. Ústa. Nenormálne ohavné. Okolo čosi, čo sa len ťažko dalo nazvať perami. Tá vec pod nosom to bol len otvor, z ktorého vyliezali kamenné hady, no ktovie, možno tam sú aj tie ozajstné.

Lara urýchlene vystúpila na plošinu a odtiahla na ňu aj Alistera. Zopár výstrelmi pretrhla laná, na ktorých visel výťah a ten sa s rachotom zrútil k zemi.

„Nebojte sa, Lara! Nájdem novú cestu nahor!“ počula Bartoliho krik zdola a následne diabolský smiech.

„Alister! Alister! Preber sa, Alister!“

Potichu hovorila smerom k priateľovmu uchu a silno s ním triasla aby sa prebral. Namiesto toho Alister ostával stále v bezvedomí, s nepríjemne krvácajúcou ranou nad ľavým okom. Lara neváhala a vtiahla Alistera hlbšie do výklenku, aby ho nebolo vidno – hlboko, až tam kde bola tma. Uistila sa, či tam nie je žiadne zviera, démon, či beštia a Vyšla na okraj výklenku. Rozhliadla sa. Najprv dolu. Tam videla napoly rozpadnutú kabínu výťahu, ktorú pred chvíľou poslala za nepriateľom. Ten tam ale nebol. Nemohla ho zopár výstrelmi poslať do večných lovísk, ani keby chcela.

Napravo od miesta, kde stála videla zopár výklenkov, po ktorých sa s trochu väčšími problémami dalo rúčkovať. Naľavo to isté, no tam dokonca rástla bujná vegetácia a určite by sa to tam šmýkalo. Na druhej strane cez priepasť videla ďalšie dva vchody vedúce viac do útrov chrámu. A nad hlavou zbadala nejaké hrubé konáre navzájom poprepletané a brániace svetlu vojsť do chrámu.

Neváhala a šmarila hák na konáre a skokom sa zavesila a rozhúpala sa až na druhú stranu, kde skočila do druhého výklenku, kde vchod nebol zatarasený ako ten, kde bol Alister.

Dúfam, že ťa tu nikto nenájde, pomyslela si, pozrela na Alistera a rýchlym tempom sa rozbehla do útrov chrámu. Bežala chodbou vedúcou stále dolu a dolu, špirálovite sa točila stále nižšie a nižšie až ústila do veľkej miestnosti s klenutým stropom a s množstvom stĺpov.

Vpredu stáli dve obrovské sochy jašterov, ktoré náramne pripomínali krokodílov, no vo veľkosti Tyranosaura. Na snád' každom stĺpe videla nezapálené fakle a neďaleko taktiež niekoľko zatvorených dverí.

„Staré známe dobrodružstvo z deväťdesiateho ôsmeho sa zrejme vracia,“ poznamenala mysliac tým blázna Tonyho, s ktorým si zmerala sily práve v rohu tisíc deväťsto deväťdesiat osem. Odvtedy ubehli sotva štyri roky. Odvtedy dokázala objaviť množstvo cenných vecí nerátajúc artefakty a objavené hrobky ale najmä priateľstvo so Zipom a Alisterom a taktiež

započítavajúc svoj úžasný vzťah s priateľom-služobníkom Winstonom. Toho síce už pozná dlhšie, no ich vzťah je stále ohromný.

Vtom ju z myšlienok vyrušil zvuk krokov. Namiesto toho, aby sa schovala, ostala stáť na mieste, kde bola doteraz. Stále načúvajúc kroky zistila, že tú osobu vidí. No nanešťastie to nebol Bartoli, ktorého by hneď chcela odstreliť, ale niekto iný. Niekto, koho už raz videla...